

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΨΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΚΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἀξιεπαίνως λίαν διὰ τὴν καλὴν τάξιν καὶ σοβαρότητα ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν διεξήγαγε τὰς δημοτικὰς αὐτοῦ ἐκλογάς. Τὸ ἱερώτερον δικαίωμα νοήμονος καὶ ἐλευθέρου πολίτου εἶναι ἡ διάθεσις τῆς ψήφου καθότι δι' αὐτῆς ἀποφαίνεται περὶ τοῦ ποιοῦ τῆς ἀρχῆς ἢν τίθῃσιν ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον προστάτιδα τῆς περιουσίας, τῆς ζωῆς καὶ τῆς προσωπικῆς καὶ ἐθνικῆς τιμῆς. Ἄλλ' ἡ ἐξάσκησις τῆς ἐλευθέρως ψήφου παρακολουθεῖται καὶ ὑπὸ σοβαρῶν συνεπειῶν, ἅς ἵνα ὁ πολίτης ἐννοήσῃ δέον νὰ ἔχη τὴν συνείδησιν αὐτοῦ ἀνεπτυγμένην, ἄλλως τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῦτο μετατρέπεται εἰς μέγιστον κακὸν δέον ὅθεν νὰ σέβηται τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας καὶ νὰ ἐνεργῇ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ὅστις δὲν σέβεται τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ βεβαίως δὲν θέλει σεβασθῆ οὐδὲ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας καὶ πᾶσα πρᾶξις ἣτις τείνει νὰ διαφθείρῃ τὴν συνείδησιν τοῦ πολίτου καθίστησιν αὐτὸν ἀνίκανον πρὸς ἀξιοπρεπῆ διάθεσιν τῆς ἑαυτοῦ ψήφου.

Τὸ παρ' ἡμῖν ἐπικρατοῦν ἔθιμον τοῦ ψηφοφορεῖν ἐν ταῖς Ἑκκλησίαις καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν, εἶναι παράβασις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ βεβήλωσις τῆς ἀγίας ταύτης ἡμέρας καὶ ὡς τοιοῦτον διαφθείρει τὴν συνείδησιν τοῦ πολίτου καὶ καθίστησιν αὐτὸν ἀνάξιον τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἱεροῦ δικαίωματος τοῦ ψηφοφόρου. Τὰς ἐλευθερίας ἅς σήμερον ἔχομεν, οἱ πατέρες ἡμῶν ἐξηγόρασαν διὰ τοῦ πολυτίμου αὐτῶν αἵματος τὸν φοβερόν καὶ ἀνίσον ἐκείνον ἀγῶνα, οὗτινος τὰς ἐγδόξους συνεπειὰς καρ-

πούμεθα, ἀνέλαβον διότι ἦσαν εὐσεβεῖς, σεβόμενοι τὸν Θεόν, ἐκτελοῦντες τὰς ἐντολάς Αὐτοῦ, καὶ τιμῶντες τὴν Κυριακὴν ὡς ἡμέραν ἀγίαν δὲν ἐξητελίζον ὅπερ ἐπρέσβευον θρησκευμα, ἐνῶ ἡμεῖς καὶ περ καλούμενοι χριστιανοὶ περιφρονοῦμεν τὰς κυριωτέρας αὐτοῦ ἀρχάς. Αἱ ἐκλογαί, αἱ δημοπρασίαι, αἱ ἐκποιήσεις παντὸς εἶδους, αἱ καταθέσεις εἰς τὸ ταμειυτήριον κ. γίνονται κατὰ τὴν Κυριακὴν, τελευταῖον προσετέθη καὶ ἡ ἐκδοσις ἐφημερίδων καὶ οὕτω πολλοὶ ἄνθρωποι γογγύζουσιν ὑπὸ τὴν πίεσιν πικροτάτης δουλείας, ἀπαιτούσης παρ' αὐτῶν τὴν δύσιν τοῦ φυσικοῦ καὶ θείου δικαίωματος τῆς ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ἀναπαύσεως.

Ἄλλ' αἱ τοιαῦται παραβιάσεις οὐ μόνον ἐξετελίζουσι τὸν ἐργάτην ἀλλὰ καὶ κατὰ τινα βαθμὸν κλονίζουσι τὴν μεταξὺ πολίτου καὶ ἀρχῆς, ἐργάτου καὶ κεφαλαίουχοῦ ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνην, καὶ καθιστῶσι πολέμια τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα ὧν ἡ ἁρμονία εἶναι ἀναπόσπαστος διὰ τὸ κοινὸν ἀγαθόν.

Ἐπικαλούμενοι λοιπὸν τὴν φρόνησιν τῶν τε πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀρχῶν ἀλλ' ἰδίως τὴν φρόνησιν παντὸς πολίτου, παρακαλοῦμεν αὐτοὺς ὅπως ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ κύκλῳ ἐπενέγκῃ τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ τούτου, ὅπερ προσβάλλει τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐνθυμοῦ τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου ἰδιὰ νὰ ἀγιάζῃς αὐτήν.

ΧΧ Πρό μακροῦ χρόνου ἐν ἔτει 1285, δεσβίσης τις ἐν μιᾷ μονῇ τῆς Μέκκας διέπραξε παράπτωμα τι ἢ παρέβη κανόνα τινα τῆς μονῆς καὶ ἐκωρίσθη.

Ὁ δυστυχὴς οὗτος, ὀνόματι Οὐμάρ Χατζῆς, λίαν αισχυνθεὶς ἐπὶ τῇ καταδικῇ, καὶ μετανόων δια τὸ σφάλμα αὐτοῦ, δὲν ἐπανάβηεν εἰς ἐνεργὸν βίον ἐν τῇ πόλει, ἀλλ' ἀπεσπύθη εἰς τὴν ἐρημικὴν ἠσπέρειαν καὶ προσευχόμενος. Ἐὖρον ἐρημὸν σπηλαῖον καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, ζῶν ἐκεῖ δι' ἀγρίων φυτῶν. Δὲν εὗρισκε συχνάκις νόστιμὸν τι ἢ θρησκευτικὸν φαγητόν· ἀλλ' ὅταν αἰρίζαι ἦσαν πολὺ πικραὶ, ἐσκέπτετο τὰς ἀμαρτίας του καὶ δὲν ἐμυψιμοῖρε.

Ἵπῆρχεν ὠραῖον δενδρόλιον παρὰ τὸ σπηλαῖον, φέρον εὖσσμα λευκὰ ἄνθη, καὶ μεγάλας ἐρυθρὰς κέρασους. Αἱ κέρασοι αὗται δὲν εἶχον σχεδὸν σάρκα, ἀλλ' ἐκάστη περιεῖχε δύο μεγάλους κόκκους. Ὁ Οὐμάρ Χατζῆς ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦσαν καλοὶ, ἐὰν δὲν ἦσαν τόσοι τραχεῖς καὶ ξηροὶ. Ἐπὶ τέλους διανοήθη νὰ τοὺς ψῆσῃ καὶ μαλακῶνῃ ἐντὸς ὕδατος, τότε δὲ εἶδεν ὅτι ἀπέκτετσε θελκτικώτατον καὶ τοξικώτατον ποτόν.

Ὅταν οἱ πτωχοὶ ἤρχοντο ἐπαιτοῦντες, ἡ πλάνης τις δερβίσης ἢ ὀδοιπόρος, ὅστις εἶχεν ἀπολέσει τὸν δρόμον τοῦ ἐξίτε δροσιστικόν· τὸ ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ εἶχε πάντοτε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτούς. Οὐδόκιμος ἐτήρησε μυστικὴν τὴν ἀνακάλυψίν του, καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη θανάσιον πρᾶγμα συνέβη. Νέα σπηλαίον ἀνεφάνη μεταξύ λαοῦ τοῦ ὁποῖου ἀγρωγία ἦτο οὐδέποτε νὰ παραδεχθῆ νῆαν τινα ἰδεάν. Ὁλόκληρος ὁ ἰσλαμισμὸς, ἡ μεγάλη τῶν πιστῶν ὄμας, ἐπὶ τὴν χροῦλθα!

Τετρακόσια ἔτη παρῆλθον καὶ οὐδὲν χριστιανικὸν ἔθνος ἐδοκίμασε τὸ πολῦτιμον ποτόν, ἀλλ' καὶ χριστιανικὸν ὄνομα κατώρθωσε νὰ λάβῃ. Ἀλλ' ἐν ἔτει 1683 οἱ Τούρκοι ἐπεπράθησαν νὰ ἀλώσωσι τὴν Βιέννην. Καὶ πρότερον ἐδοκίμασαν ἀλλ' ἠναγκάσθησαν νὰ παραιτηθῶσι, καὶ ἀπῆλθον παραλαβόντες μετ' αὐτῶν τοὺς πλήρεις χροῦλθας σάκκους αὐτῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τὴν δευτέραν ὄμας ταύτην φορὰν παρ' ὀλίγον νὰ κατορθώσωσι, μετὰ μακρὰν πολιρκίαν, τοῦ σκοποῦ των. Πᾶς ἀγγελιοφόρος ὅστις ἀπεστέλλετο, ἐξῶ νὰ ἀνακοινῶν τι εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἐφρονέετο ὑπὸ τῶν μουσουλμάνων στρατιωτῶν, καὶ πᾶσα σχεδὸν ἀπεσβέσθη ἐλπίς ἐν Βιέννῃ, ὅταν εἰς Πολωνίαν, ὅστις εἶχε τραχὺ ὄνομα ἀρχόμενον διὰ τοῦ γράμματος Κ. προσεφέρθη νὰ διέλθῃ τὰς τουρκικὰς γραμμάς καὶ νὰ φέρῃ ἐπισκουρίαν. «Θὰ φονεῦθῃς εἶπεν ὁ στρατηγός, ὡς πάντες οἱ προηγουμένοι.» Οὐχὶ εἶπεν ὁ Κ. «δὲν θὰ φονεῦθῶ, καὶ θὰ σὰς φέρω ἐπισκουρίαν.» Ὁ στρατηγὸς λίαν εὐχαρίστως ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ δοκιμάσῃ. Ὁ Κ. εἶχε περιηγηθῆ τὴν Τουρκίαν, καὶ ἔφερε μετ' ἐκυτοῦ ὠραῖαν στολὴν τουρκικῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐφόρεσεν ἐν τῇ περικτῶσει ταύτῃ, καὶ ἔπορεύθη νύκτωρ εἰς τὸ τουρκικὸν στρατόπεδον, εἰπὼν ὅτι ἤρχετο ἐκ μεσημβρίας, ν' ἀνακοινῶσιν σπουδαῖον τι εἰς τὸν ὀθωμανὸν ἀρχηγόν.

Ἐνῷ αἱ διαπραγματεύσεις αὗται ἦσαν ἤδη ἐκκρεμίσαι, κατώρθωσε νὰ συγκοινωνῆσιν μετὰ τῶν φίλων τῆς Βιέννης. Ὁ αὐστριακὸς ἀρχηγός, ἐπειθεῖτο νὰ διέρχεται μὲγα μέρος ἐκάστης ἡμέρας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, ὅπως εἶχεν ἐξαίρετον θέαν τοῦ πολιορκουμένου στρατοῦ, καὶ ὅπως ἐβλέπε μετ' ἀσθενὸς ἐλπίδος τὴν ἐλευσὴν τῆς πόλεως.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους χάρις εἰς τὸν Πολωνὸν ἀγγελόν, εἶδε χριστιανικὸν στρατὸν πλησιάζοντα, νὰ διασπάσῃ τὴν πολιορκίαν. Ἐκάλως ἐκ χάριτος ἐδραμεν ἐκ τοῦ πύργου καὶ ἐξήγαγε τὸ ἀπολειπομένον τῆς φρουρᾶς μέρος. Ἐκπλαγέντες ἐν τῇ αἰρησίᾳ ταύτης προσβολῆς δι' Τούρκοι ἐπράπησαν εἰς ἀτακτον φυγὴν καὶ ἡ Βιέννη ἐσώθη.

«Τί δύναμαι νὰ σοὶ δώσω εἰς ἀμοιβήν;» εἶπεν ὁ εὐγνώμων διοικητὴς εἰς τὸν Πολωνόν τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ἤρχετο ἀπὸ Κ. «Ἰκανὴ εἶναι ἀμοιβὴ δι' ἐμὲ ὅτι ἔσωσα τὴν πόλιν,» εἶπεν οὗτος «ἀλλ' ἐὰν ἡ ὑμετέσσα ἐξοχότης ἐπιθυρεῖ νὰ μοὶ κάμῃ χάριν τινα, ἀς μοὶ δώσῃ ὄλας τοὺς σακκούς τῶν ὀσπρίων τῆς κροῦλθας, τοὺς ὁποῖους οἱ Τούρκοι ἀσπῆκαν, ὅπισθεν αὐτῶν.»

«Τί θὰ τοὺς κάμῃ;» ἠρώτησεν ὁ στρατηγός. Ὁ Κ. τοιαύτην ἐποθέσεν ἐκθέσιν περὶ τοῦ θελκτικῶν ποτοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε πῆσι εἰς Κων/πολιν, ὥστε ὁ στρατηγός ἐξήτασε καὶ πῆρ ἐξ αὐτοῦ. Ἐδῶκε τῷ Κ. ἅπαντας τοὺς ἠναγκάστους σακκούς, καὶ ἀποθήκην ἑνα τοὺς ἀναποθέσῃ. Ὁ Κ. ἀμέσως ἤρχετο νὰ κατασκευάζῃ κροῦλθας ἢ ἐπὶ τὸ εὐχερότερον ὡς ἐκλήθη ἀκολούθως καφέ. Καταρχὰς ὁ Κ. ἔφερε τὸν καφέ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ, ὅταν ὁ λαὸς εὖρε πόσον καλὸς ἦτο, ἤνοιξε μικρὰν ἀβύσσον, τὸ πρῶτον καφεῖον ἐν Βυρῶτῃ, καὶ οἱ πελάται τοῦ εἰσῆρχοντο ἐναυτοῦ. Ἐκκεμε βεβαίως τὴν τύχην του, καὶ ἐφόσον ἐκεῖ, εἶχε τὸ μόνον ὑπάρχον καφεῖον, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του, ἡ ἐργασία αὐτῆ κατέστη δημοφιλῆς, καὶ τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἐξέταθη καὶ ἤρῃσε τοσοῦτον ὥστε νῦν σύμπας ὁ κόσμος πίνει καφέ. ΧΥ

Ο ΑΝΔΡΕΪΕΝ

διηγουμένους τὸν βίον του εἰς τὸν γίλον του Marmier.

(ὡπὸ τῆς κυρίας Α. Γ. Π.)

[Συνίχαια καὶ τέλος.]

Ἀνεχώρησα χαιρετῶν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰς εὐφρόρους παιδιάδας καὶ τὴν θάλασσαν, ἥτις ἐπαρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀλλ' ὅταν ἔφθασα πέραν τοῦ δευτέρου Βέλτου, ἐγονυπέτησα ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ μετὰ δακρύων παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψῃ.

Τέλος εἰσῆλθον εἰς Κοπεγχάγην μετὰ τὰ 13 τάλληρα μου καὶ μετὰ τὴν ἀποσκευὴν μου, ἥτις περιεῖχετο ὄλη ἐντὸς τοῦ ρινομάκτροῦ μου· κατέλυσα δὲ εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον (auberge), ὅπερ ἀπῆντησα, καὶ τοσοῦτον ἀπείρος ἤμην τοῦ πρακτικῶν βίου, ὥστε χωρὶς δευτέρας σκέψεως διέταξα νὰ μοὶ φέρωσιν ἐν ἀφθονίᾳ πᾶν οὐτινὸς εἶχον ἀνάγκην. Μετὰ τινὰς ὄμας

ἡμέρας τὸ βαλάντιόν μου εὗρίσκετο ἠλαττωμένον ἐπαισθητῶς, διότι περιεῖχεν ἐν μόνον τάλληρον καὶ εἶχον μὲν ἐν τῷ μεταξύ παρουσιασθῆ εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου, ἀλλ' οὗτος ἰδὼν με τοσοῦτο νέον, πρὸ πάντων δὲ τοσοῦτον ἀπείρου, ὥστε δὲν ἠθέλησε κἄν νὰ μοὶ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις· μοὶ εἶπε μόνον ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ θεάτρον, ἀεὶ ἡμῖν πολὺ ἰσχνός. Ἄλλ' ἦτο ἤδη καιρὸς νὰ φροντίσω περὶ τοῦ πῶς θὰ ζῆσω καὶ ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους παραδιδόμην εἰς σκέψεις ἀτελευτήτους, ἥτε ἡμέραν τινα ἤκουσα κατὰ τύχην ὅτι ῥάπτῃς ἐξίτε μαθητευόμενον. Ἵπῆρχον λοιπὸν καὶ προσεφέρθη πρὸς αὐτόν· οὗτος, δὲ συγκατετέθη νὰ μὲ δεχθῆ ἀφοῦ πρῶτον μὲ δοκιμάσῃ ἄθεν ἤρχισα νὰ ῥάπτω, ἀλλ' ἀλλοίμονον! μόλις εἶχον ἐργασθῆ ἐπὶ τινὰς ὥρας, ὅτε ἠσθάνθη ἐμαυτὸν κυριεύμενον ὑπὸ ἀπελπισίας! Πάντα τὰ γοητευτικὰ ὄνειρα τὰ πρὸς στιγμὴν λησμονηθέντα ἕνεκα τῆς ἀνάγκης, ἐξηγέρθησαν καὶ πάλιν τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ἀπέδωκα λοιπὸν εἰς τὸν ῥάπτῃ τὴν βελόνην μου καὶ ἔδραμον ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ὡς ὁ αἰγματοῦτος ὁ ἀνακτῶν τὴν ἐλευθερίαν του. Ἐν τούτοις εἶχον ἤδη ἀρκούντως ἐννοήσει μέχρι τούτου ὅτι αἱ ποιητικαὶ μου αὐταὶ ἐξάψεις δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ μοὶ παρέξωσιν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην θέσιν ἐντὸς τῶν ξενοδοχείων τῆς Κοπεγχάγης καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσω πόρον ζωῆς. Ταῦτα λοιπὸν σκεπτόμενος καὶ ἀπορῶν περὶ τοῦ τι μέλλει γενέσθαι, διηρχόμεν τὴν ὁδὸν Ἀμαργέτωβ, ὅτε αἰφνίς ἐνθυμήθη ὅτι συχνάκις ἐν Ὀδενσίᾳ εἶχον ἀκούσει ἐγκωμιαζομένην τὴν φωνὴν μου καὶ συνέλαβον τὴν ἰδεάν τοῦ νὰ προσπαθῆσω νὰ ὠφελῆθῶ τοῦ φυσικοῦ τούτου δώρου. Ἐστρεψα λοιπὸν ἀπ' εὐθείας τὸ βῆμα πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ περιφήμου καθηγητοῦ Σιδόνης καὶ κρούσας τὴν θύραν διηγήθη ἀφελῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ἐλθούσαν νὰ μοὶ ἀνοίξῃ, τὴν ἱστορίαν καὶ τοὺς πόθους μου. Αὕτη δὲ δὲν εἰλεψε νὰ μεταδιδῶσθαι τὰ πάντα ἀκριβῶς εἰς τὸν κύριόν της. Καὶ ἤκουσα γέλωτας εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, διότι ὁ Σιδόνης, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε γεῦμα ἐν ᾧ μεταξύ τῶν λοιπῶν συνδαιτημένων παρευρίσκοντο ὁ μέγα μουσικὸς Weyse καὶ ὁ ποιητὴς Βαγκενσέν. Οὗτοι λοιπὸν ἠθέλησαν νὰ ἰδῶσι τὸν ταξιδιωτὴν τὸν ἐρχόμενον οὕτω νὰ εὖρη πόρον ζωῆς καὶ μὲ προσεκάλεσαν νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα εὗρισκοντο. Καὶ ὁ μὲν Weyse μὲ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς ὁ δὲ Βαγκενσέν μὲ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς παρεῖας· ἀποκαλῶν με μικρὸν τυχοδιώκτην. Ἄλλ' ὁ Σιδόνης ἀφοῦ μὲ ἐξήτασε καὶ ἤκουσθη τῆς φωνῆς μου ἀπεφάσισε νὰ μὲ διδάξῃ τὴν μουσικὴν καὶ νὰ μὲ κατατάξῃ εἰς τὸν θεατρικὸν θίασον.

Πλήρης λοιπὸν ἀγαλλιάσεως ἀπῆλθον τῆς οἰκίας ἐκείνης, πεπεισμένος ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὀνείρων μου καὶ φανταζόμενος ὅτι τοῦ λοιποῦ ἠθελὸν διάγει τὸν βίον ἐν μέσῳ ἀνθίνων στεφάνων καὶ χαρμωσύνων ἀσμάτων.

Τὴν δὲ ἐπαύριον ὁ Weyse, ὅστις εἶχε κάμει ὑπὲρ ἐμοῦ ἔρανον μεταξύ τῶν φίλων του, μοὶ ἐνεχείρισεν

ἐξήκοντα τάλληρα προτρέπων με ἐν ταύτῳ νὰ ἐπιδοθῶ ἐπιμελῶς εἰς τὸ ἔργον μου καὶ νὰ ζητήσω ἐντιμὸν τινα οἰκογένειαν παρὰ τῆ ὁποῖα νὰ κατοικῶ. Ἄλλ' ἡ χαρὰ μου δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, διότι μετὰ τινὰ χρόνον ἀπέλασα ἐντελῶς τὴν φωνήν μου καὶ μετ' αὐτῆς τὰς ἐλπίδας μου. Τότε ὁ Σιδόνης, ὁ συνεδούλευσε νὰ ἐπανέλθω εἰς Ὀδενσίαν, ἀλλ' ἐμὲ προετίμησα νὰ μείνω καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ γείνω ἠθοποιὸς δραματικοῦ θεάτρου.

Εἰσῆλθον λοιπὸν εἰς τινὰ σχολὴν τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ· λαβὼν δὲ μέρος εἰς τινὰ χορὸν (balleis) ἐξεπλήρουν τοσοῦτον ἀδεξιῶς τὸ μέρος μου, ὥστε ἠσθάνομην τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ ἐθλιβόμεν καιρίως ὄλον δὲ τὸ κέρδος, ὅπερ ἀπελάμβανον ἦτο ὁ φράγκα κατὰ μῆνα, ὥστε κατὰ τοὺς τρομεροὺς παγετοὺς τοῦ χειμῶνος δὲν εἶχον οὔτε πῦρ ἕνα θερμανθῶ οὔτε ἐνδύματα, διότι ὁ ἐπενδύτης μου ἦτο λινός.

Ἐν τούτοις διετήρουν εἰσέτι τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ φωνὴ μου ἠθελεν ἐπανέλθῃ καὶ ἐπέμενον εἰς τὴν ἰδεάν τοῦ νὰ γείνω ἠθοποιός· ἀποσυρόμενος λοιπὸν εἰς τὸ ἄθλιον ὑπερῶν, ἔνθα κατώκουν, καὶ περιετυλισσομένη μετὰ τὰ καλύμματα τῆς κλίνης μου ἀνεγίνωσκον ἡ ἀπήγγελλον τεμάχια διαφόρων ποιημάτων.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διετήρουν εἰσέτι τὰς ἀπλοϊκὰς δεισιδαιμονίας τοῦ παιδός, ἐσκέφθη ὅτι ἐὰν ἠδυνάμην νὰ πατήσω ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης Ἰανουαρίου, τοῦτο θὰ εἶχεν αἰσίαν ἐπιρροὴν εἰς τὸ μέλλον· διότι ἤμην βέβαιος ὅτι πᾶν ὅ,τι κάμει τις τὴν πρώτην Ἰανουαρίου τὸ ἐξακολουθεῖ δι' ὄλου τοῦ ἔτους. Κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην, ἐνῷ τὰ σχήματα ἦσαν πλήρη μεταφέροντα τοὺς συγγενεῖς εἰς ἐπίσκεψιν τῶν συγγενῶν των, ἐνῷ οἱ φίλοι ἤρχοντο καὶ ἠσπάζοντο ἀλλήλους ἐν φαιδρότητι, ἐγὼ μονήρης καὶ μελαγχολικός· εἰσεχώρησα ἀπαρτήρητος εἰς τὸ θεάτρον ἐκ τῆς ὀπισθεν μικρᾶς θύρας· ἐμελλον ἤδη ν' ἀναβῶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅτε ἡ συναίσθησις τῆς ἀθλιότητός μου μὲ κατέλαβεν αἰφνιδίως καὶ ἀντὶ ν' ἀπαγγείλω τὸν λόγον, ὃν πρὸ πολλοῦ ἠτοιμάζον, ἐγονυπέτησα παρὰ τινι γωνίᾳ καὶ ἐψιθύρισα ἐνδομύχως τὸ «Πάτερ ἡμῶν», διότι Ἐκεῖνος μόνος ἦτο προστάτης καὶ βοηθός μου ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐν τούτοις ἡ τύχη μου μετ' οὐ πολὺ μετεβλήθη, διότι ὁ γηραιὸς ποιητὴς Γκιλδβεργ (Guldberg) λαβὼν πρὸς ἐμὲ συμπύθησεν μὲ προσεκάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ με προέτρεψε νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν διδακτικῶν βιβλίων καὶ μετὰ ταῦτα νὰ προσπαθῶ νὰ ἐκθέσω τὰς ἰδέας μου. Ἄλλ' αἱ γνώσεις μου ἦσαν τόσοι περιορισμέναι, ὥστε ἠγγύουν καὶ αὐτοὺς τοὺς γραμματικούς κανόνας τῆς γλώσσης μου· ἡ πρώτη μου δὲ ἀπόπειρα ἦτο ἡ σύνθεσις μιᾶς κωμωδίας, τὴν ὁποῖαν ἀναγνώσας ὁ Γκιλδβεργ ἀπεδοκίμασεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους. Καὶ ὅμως δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλὰ διπλασιάσας τὰς προσπαθείας μου ἐπαρουσίασα μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ δραματικοῦ θεάτρου μιᾶν τρα-

γωδιαν. Ὅποια δὲ ἦτο ἡ χαρὰ μου ὅτε μετὰ τινος ἡμέρας ὁ κύριος Collin, ὁ διευθυντής, μὲ εἰδοποίησεν ὅτι θέλει νὰ μὲ ἴδῃ! Ὑπῆγον ἀμέσως καὶ μοι εἶπεν ὅτι ἡ τραγωδία δὲν δύναται μὲν νὰ παρασταθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀποκαλύπτει ὅμως ποιητικὴν εὐφυΐαν δι' ἃ εἶχεν ἐπιτύχει ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ νὰ σταλῶ ὑπότροφος εἰς γυμνάσιόν τι μικρᾶς πόλεως, ὅπως ἐξακολουθήσω τὰς σπουδὰς μου.

Νέον λοιπὸν στάδιον βίου σοβαροῦ ἠνοιχθῆ ἐνώπιόν μου ἐμελλον ν' ἀποκτήσω τὴν ἐκπαίδευσιν, ἣν ἐπόθουν, καὶ ἀφίνων τὴν ἀσκοπον ὑπαρξίν, ἣν μέχρι τοῦδε διῆγον ν' ἀκολουθήσω ἀτραπὸν ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν. Συνησθάνθη τὸ μέγεθος τῆς εὐεργεσίας, ἣν μοι ἔκαμεν ὁ κύριος Collin καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη καρδίᾳ μου ἠγαρίστησεν αὐτὸν μεθ' ὅλης τῆς διαχύσεως, ἣς ἦτο ἐπιδεκτικὴ. Ἄλλ' ὁ χρόνος καθ' ὃν διέτριψα ἐν τῇ σχολῇ ἐκείνῃ ἐν ἣ εἰσῆλθον τῇ δυνάμει χάριτος

ἐκείνου χειμᾶνος καθ' ὃν βίγων ἔνεκα τοῦ ψύχους δὲν εἶχον οὐδὲ φωτίαν οὐδ' ἐνδύματα!

Αἱ δοκιμασίαι μου ὅμως αὐταὶ ἔλαβον ἐπὶ τέλος τὸ πέρας τῶν καὶ δώσας ἀρκετὰ καλὰς ἐξετάσεις εἰσῆλθον εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Κοπεγχάγης, ἐνθα ἐχαρακτήρισθην, ὡς εἰς τῶν καλῶν μαθητῶν. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον δημοσιεύσει ποιήσεις τινὰς περὶ τῶν ὁποίων ἠμίλει τὸ κοινόν· ὅθεν πολλοὶ διαπρεπεῖς ἄνδρες μὲ ἔλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν καὶ πολλὰ οἰκογένειαι μὲ προσεκάλουν καὶ μὲ ὑπεδέχοντο εὐμενῶς εἰς τὰς οἰκίας τῶν τοιούτοτρόπως ἐξηκολούθουν τὰς σπουδὰς μου ἐν γαλήνῃ καὶ χαρᾷ καὶ δὲν ἐγνώριζον μὲν ποῦ ἤθελον αὐταὶ μὲ ὀδηγήσει, ἀλλ' ἤσθαι νόμην δίδωσαν πρὸς τὴν παιδείαν. Ὅτε δὲ τὰς ἐπεραίωσα ὁ Oehlenschlaeger, ὁ Oerstedt καὶ ὁ Ingemann, μὲ συνέστησαν εἰς τὸν βασιλέα καὶ δι' αὐτῶν μοι ἐδόθη χορήγησις διὰ μεγάλην περιήγησιν ὅθεν

Ὁ Ἄνδρσεν.

ὅλους ἐξαιρετικῆς, μοι διήγειραν τὰς μάλλον θλιβεράς ἀναμνήσεις. Οὐδέποτε μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον τοσοῦτον ὑποφέρει, οὐδέποτε εἶχον τοσοῦτον κλαύσει. Διότι δεκαεννεαετῆς ὢν, ὅτε ἤρχισα τὰς σπουδὰς μου, εἶχον συμμαθητὰς μόλις δεκαετῆς σχεδὸν ὅλους, ὥστε μετὰ αὐτῶν οὔτε φίλον οὔτε σύντροφον ἠδυνάμην νὰ εὔρω· ἔζων δὲ μόνος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐφημερίου καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐφαίνετο ὅτι εἶχε κάμει ἀπόφασιν νὰ μὲ ἐξευτελίξῃ καθ' ἑκάστην στιγμὴν καὶ νὰ μοι καθιστᾷ ἔτι μάλλον ἀφόρητον τὴν πτωχείαν καὶ τὴν μόνωσίν μου. Ἄλλ' ὁ θεὸς ἄς συγχωρήσῃ αὐτὸν διὰ τὴν βαρβαρότητα μεθ' ἣς προσηγήθη πρὸς τὸν ὀρφανὸν παῖδα, ὃν τῷ εἶχον ἐμπιστευθῆ. Τὸ κατ' ἐμὲ τὴν συνεχώρησα πρὸ πολλοῦ καὶ νῦν ἐνθυμούμαι ἄνευ ὀργῆς ἄνευ μίσους ὅτι εἶχε κατωρθώσει ὅ,τι μοι ἐφαίνετο ἀδύνατον· δηλαδὴ τὸ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ποδῶ τὴν ἐπάνοδον τοῦ τρομεροῦ

κατὰ τὸ 1833 καὶ 1834 ἐπισκέφθη τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν· σπουδάζων τὴν γλῶσσαν, τὰ ἔθνη, τὰ ἔθιμα καὶ τὴν ποιήσιν τῶν χωρῶν διὰ τῶν ὁποίων διηρχόμην.

Νῦν δὲ, εἰμὶ κάτοικος τῆς Κοπεγχάγης· δὲν ἔχω μὲν τίσιν οὐδὲ μισθὸν καὶ ἡ γλῶσσα εἰς ἣν γράφω εἶναι ὀλίγον διαδεδομένη καὶ διὰ κοινὸν πολὺ μικρὸν, ἀλλ' ἀργὰ ἡ ἀμέσως τὰ συγγράμματά μου ἐξαντλοῦνται καὶ ὁ Keitzel ὁ βιβλιοπώλης μὲ πληρώνει τακτικῶς.

Συχνάκις δὲ ἐνῷ θεωρῶ τὸ κομψὸς εὐτρεπισμένον δωμάτιόν μου ἐν Nyhavn καὶ τὰ βιβλία τὰ περικυκλῶντά με, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν καὶ τοῦ πρίγκηπος πλουσιώτερον, πλήρης δὲ εὐγνωμοσύνης εὐχαριστῶ τὴν Πρόνοιαν, ἣτις ἐν μέσῳ τοσοῦτων δοκιμασιῶν μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ στάδιον, ὅπερ ἀκολουθῶ.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

ΔΙΗΓΗΜΑ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ].

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΔΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ἦτο

Ἡ ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Ἡ ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἐριθ. 8].

Δὲν μοὶ λέγεις, Δίε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λάρκινς τί

εἶπεν ὅτι εἶδεν χαλκόν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἤξευρον ὅτι ὑπῆρχε χρυσοῦν.»

«Τόσῳ τὸ καλλίτερον διὰ σὲ ὅτι ἐσφαλεν,» εἶπεν ὁ Λάρκινς. «Τί εὐτυχία ὅτι δὲν εἶδε τί ἦτον εἰς τὸ χαρτὶ πρὶν ἢ σοὺ τὸ δῶσῃ.»

Ἐπῆρχε καιρὸς, πρὶν ἢ γνωρίσῃ τὸν γηραιὸν Βάλτερς, καθ' ὃν ὁ Δίε θὰ ἐσκόπευτο καὶ αὐτὸς οὕτως, ἀλλὰ νῦν δὲν ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῇ ἠδονὴν λαμβάνων κατοχὴν πράγματος τὸ ὅποιον δὲν τῷ ἀνῆκεν.

Ὁ Στρατηγὸς ΚΑΟΥΦΜΑΝ Γενικὸς Διοικητὴς τοῦ Τουρκεστάν.

θὰ τὰ κάμῃ; πῶς θὰ τὰ ἐξοδεύσῃ; Δὲν θὰ πηγαίνῃς νὰ φάγῃς καλὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ κάμῃς ἀρχήν;

Ὁ Δίε ἤκουσε, καὶ ἡ κνίσσα τοῦ ψητοῦ καὶ ἡ ὄσμη τῶν γαιωμῶλων ἀνῆλθεν εἰς τοὺς ῥώθωνάς αὐτοῦ ἀλλὰ τὴν ἀπεμάκρυνε, διότι ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ περιεκόκλουν σημαντικαὶ ἰδέαι. Ἡ ὄψις αὐτοῦ ἦν σοβαρὰ καὶ συλλογισμένη. «Δὲν πιστεύω,» εἶπεν οὕτως, «ὅτι ὁ κύριος ἐσκόπευε νὰ μοῦ δώσῃ κίτρινα νομίσματα.

«Ἐπεθύμουν νὰ τὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν κύριον, εἶπεν. Θὰ ἦτο κλοπὴ, νομίζω, ἐὰν τὰ ἐκράτουν.»

«Θὰ ἦσο πολὺ ἀνόητος νὰ τὸ πράξῃς,» εἶπεν ὁ Λάρκινς, «ἀλλὰ τὸ καλὸν εἶναι ὅτι δὲν εἰςέρεις ποῦ κατοικεῖ.»

«Νομίζω ὅτι γνωρίζω,» εἶπεν ὁ Δίε, «εἶπεν ὅτι νὰ τῷ στείλωσί τι εἰς τὸν ἀριθ.—τῆς Πλατείας Grosvenor ὥστε κατοικεῖ ἐκεῖ νομίζω, καὶ ὥσως δύναμαι νὰ τὸν εὔρω ἐκεῖ.»

«Η ὄργη τοῦ Δαίμονος ἦν μεγίστη διὰ τὴν ἀνοσιάν του ὡς τὴν ἔλεγε. Αἱ ὀπτασίαι τοῦ βασιλευσίου ῥεῖτο θερμὸν γέφυρα ἐν τῷ μαγεύσει· διεκλύοντο. Ἐπειτα ἐδοκίμασε τὸν ἐμπαιγμὸν τὸν ἐκάλεσε ἀνέον ἄγιον», «εὐσεβὴ Δικ», «διδάσκαλον Δικ», ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσεν. Τέλος ὁ Δικ ἐφυγε τὰς ἐνοχλήσεις του καὶ ἐτάπη τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Βάλτερος ἀγούσαν, τοῦ ὁποίου τὴν συμβουλήν ἐπεθύμει νὰ ζητήσῃ.

Δὲν τὸν εὔρεν· εἶτα ἐπῆγε καὶ τὸν ἐζήτησεν εἰς τὴν ἀγοράν, ἀλλὰ δὲν εὕρισκετο.

«Γνωρίζω ὅτι θὰ μοι ἔλεγε ὅτι ἔπρεπε νὰ δοκιμάσω νὰ εὔρω τὸν κύριον,» εἶπε καθ' ἑαυτὸν, «ἐπομένως θὰ πηγαίνω ἀμέσως.»

Ἐγίνωσκε καλῶς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, καὶ τοὶ δὲν εἶχε μεταβῆ συχνὰ εἰς τὴν ἑσπέρην Ἀκρην, καὶ ἀπαξ ἢ δις ἠναγκάσθη νὰ ἐρωπῆται πρὶν ἢ δυνήθῃ νὰ εὔρῃ τὴν πλατεῖαν τοῦ Γρόβενωρ. Ὄταν ἐφθασεν ἐκεῖ παρήλθεν ὀλίγος χρόνος πρὶν ἢ δυνήθῃ νὰ ἀνύρῃ τὸν ἀριθμὸν ὃν ἠθελε, ὅτε δὲ ἐπὶ τέλους ἔστη πρὸ τοῦ ἀριθ.—κατελήφθη ὑπὸ τρόμου ἰδὼν πόσον μεγαλοπρεπὴς οἰκία ἦτον. Αἱ θύραι ἐφαίνοντο τοσοῦτον μεγάλαι, καὶ οἱ πυλοκροῦσαι τοσοῦτον ὕψηλὰ τεθειμένοι ὥστε τῷ ἦτον ἀδύνατον νὰ τοὺς φθάσῃ. Εἶτα ἐνεθυμήθη ὅτι δὲν ἤρμοζεν εἰς πτωχὸν παιδί νὰ πηγαίνει εἰς τὴν ἐμπροσθίαν θύραν, ἐπομένως ἔστρεψε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ὀπίσθεν καὶ ἐριψε βλέμμα ἐπὶ τῶν βαθμιδῶν αἵτινες ἔφερον εἰς τὸ μαγεύσιον. Ἐχρησιάσθη ἱκανὸν θάρρος νὰ κατέβῃ δι' αὐτῶν καὶ νὰ κρούσῃ τὴν κάτω θύραν, ἐπομένως ἔμεινεν ἀναποφασιστος ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν.

Ἐπὶ τέλους κατήλθε καὶ ἔκρουσε μετὰ δειλίας τὴν θύραν τοῦ μαγεύσιου. Οὐδεὶς ἦλθεν, ὥστε ἠναγκάσθη μετ' ὀλίγον νὰ κτυπήσῃ πάλιν δυνατώτερα. Ἡ θύρα ἠνεώχθη ὑπὸ νεανίδος, ἥτις τὸν ἠρώτησε τί ἠθελεν.

«Θέλω νὰ ἴδω τὸν κύριον ὅστις εἶπεν ὅτι κατοικεῖ ἐδῶ,» εἶπεν ὁ Δικ.

Ἡ κόρη ἐξεπλάγη καὶ ἐζήτησε νὰ τὴ ἐπαναλάβῃ τοὺς λόγους του. Τὴν φορὰν ταύτην ἐλάλησε καθαρώτερον, καὶ εἶπεν ὅτι ἠθελε νὰ ἴδῃ ἕνα κύριον ὅστις τῷ ἔδωκε χρήματα τινὰ πρὸ μιᾶς ἢ δύο ὥρων ἐπὶ τοῦ Στράνδ διότι ἐκράτησε τὸν ἵππον του.

Ἐπὶ τῆς τῆς ἐν στολῇ διήρχετο τὸν διάδρομον κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀκούσας δὲ τί εἶπεν ἦλθεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἐφώνησε τραχέως:

«Καὶ λοιπὸν διότι σοῦ ἔδωκε χρήματα ἦλθες ἐδῶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ λάβῃς καὶ ἄλλα, κατεργάρη. Αὐτὰ κάμνετε σεῖ; οὐκ ἐπατήκα.»

«Δὲν ἦλθα νὰ ἐπατήσω,» εἶπεν ὁ Δικ ὀργισθεὶς. «Ἦλθον νὰ δώσω εἰς τὸν κύριον χρήματα, οὐχὶ νὰ τῷ ζητήσω.»

«Σοῦ εἶπεν ὁ κύριος νὰ ἔλθῃς,» ἠρώτησεν ὁ ἀνθρώπος.

«Ὅχι,» εἶπεν ὁ Δικ.

«Σ' ἐστὶλε κανεὶς;»

«Ὅχι» πάλιν ἀπήντησεν.
«Καὶ ὅμως λέγεις ὅτι ἦλθες νὰ δώσῃς εἰς τὸν κύριον χρήματα, καὶ ὄχι νὰ ἐπατήσῃς,» εἶπεν ὁ ὑπηρέτης. «Τώρα κύριε μου ἀκούσε καὶ ἐμε, φύγε μὲ τὰ τέσσαρα, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι ἐδῶ διὰ καλὸ καὶ ἀν' κρᾶζον τὸν σκύλον ἀλοῖμονον.»

Ἐκλείσε τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον τοῦ Δικ καὶ ἡ ὑπηρέτρια ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μαγεύσιον, καὶ διέσκεδασε τοὺς συντρόφους τῆς λέγουσα αὐτοῖς ὅτι εἰς παις μόλις ἦλθεν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θέλη νὰ δώσῃ τινὰ χρήματα εἰς τὸν κύριον.

«Τέτοια κάμουν αὐτοὶ οἱ κατεργάρη» εἶπεν ἡ μαγεύρισα, «Διδάσκονται ἀπὸ τοὺς κλέπτας, οἱ ὅποιοι τοὺς μεταχειρίζονται νὰ πηγαίνωσιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν κυρίων μὲ καμμίαν πρόφασιν διὰ νὰ ἐμπορέσων νὰ ἐμβοῦν μέσα—ἔπειτα, ἐνῶ περιμένουν, πληροφοροῦνται διὰ τὰς θύρας, τὰ παράθυρα καὶ τοὺς μοχλοὺς καὶ τὰς κλειδας, καὶ τὰ λέγουσιν εἰς τοὺς κυρίους τῶν, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν ἀκολουθῶν πῶς νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ ἐργαλεῖα των. Φοβοῦμαι ὅτι αὐτὸ τὸ παιδίον ἐλάμβανε πληροφορίας περὶ τῶν κάτω μερῶν τῆς οἰκίας, διότι τώρα ἐννοῶ, εἶδον ἕν παιδίον πρὸ τινος κειροῦ νὰ κᾶθηται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς καταβάθρας καὶ νὰ παρατηρῇ τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα. Ὁ νέος εἶναι ὁ ἴδιος ἀναμφιδόλως. Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἔλθῃ ἀπόψε μὲ κανένα ἐμπειρον νυκτοκλέπτην καὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ εἰσέλθῃ.»

«Ὁ ἀλήθεια λέγεις μαγεύρισα» ἀνεβόησεν ἡ Σουσάνα, ἡ ἄνα μνημονευθεῖσα κόρη ἥτις ἐκοιμάτο ἐντὸς δωματίου τοῦ κάτω πατώματος, «δὲν θὰ τολμήσω νὰ πηγαίνω εἰς τὸ κρεββάτι ἀπόψε.»

«Πᾶρ τὴν μασιὰ μαζὴ σου, εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ μὴ φοβῆσαι,» εἶπεν ἡ μάγειρος. «Θὰ ἐλάμβανα εὐχαρίστησιν νὰ τὴν καταφέρω εἰς τὴν βράχιν κανενὸς ὅπου θὰ ἐμβαινὲ μέσα. Ἐπεθύμουν νὰ μοὶ συνέβαινε τοῦτο.»

«Λοιπὸν λάβε τὴν καλοσύνην μαγεύρισα ν' ἀλλάξῃς μ' ἐμὲ δωμάτιον ἀπόψε,» ἀνεβόησεν ἡ δυστυχὴς Σουσάνα, ἥτις ἦτον ὠχρὰ ἐκ τοῦ φόβου, καὶ λίαν ἀπειρος εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος ὅπως γνωρίσῃ ὅτι ἡ καύχησις δὲν ἦτο θάρρος. «Εἶμαι βεβαία ὅτι μόνον θὰ ἐφώνηζα ἐάν ἤρχοντο. Δὲν εἶμαι ἀνδρεία ὡς σύ.»

Ἄλλ' ἡ μαγεύρισα ἀπέφυγε ν' ἀλλάξῃ δωμάτιον, λέγουσα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἀνέτως εἰς ἄλλ' ἄνω κλινὴν πλὴν τῆς ἰδικῆς τῆς, ἄλλως θὰ τὸ ἐπραττε μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ο ΑΓΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΙΝΔΡΑΣ

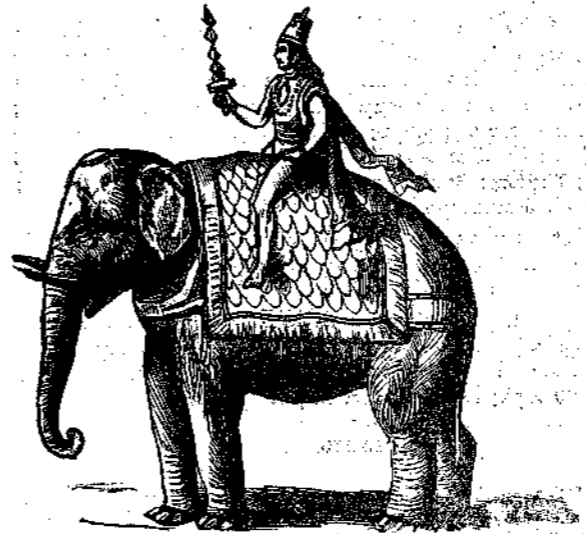
Αἱ ἐνταῦθα δημοσιευόμεναι εἰκόνες παριστῶσι δύο ἐκ τῶν κυριωτάτων θεῶν τῶν Ἰνδῶν, τὸν Ἄγνην καὶ τὸν Ἰνδρᾶν, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὴν πρώτην θρησκευτικὴν περίοδον τῶν Ἰνδῶν, καθ' ἣν θρησκεία αὐτῶν ἦτο ἡ φυσιολατρεία. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Ἄγνης καὶ

ὁ Ἰνδρᾶς εἶναι προσωποποιημένοι θεοὶ τῆς φύσεως, δὲν νομιζόμεν ἀπὸ σκοποῦ χάριν τῶν Ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀθηναῖδος,» νὰ εἰπῶμεν ὀλίγα περὶ τῆς πρώτης καὶ ἀρχηγότου λατρείας τῶν Ἀρίων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Δέκα καὶ πέντε αἰῶνας π. Χ. ἐν τῇ νῦν Πένταποταμίᾳ, χώρα τῶν πέντε ποταμῶν, κατόικουν ἀπὸ τοῦ ὀροπέδιου τοῦ Θιβέτ μετοικήσαντες λαοὶ τῆς Ἀρίας φυλῆς ἐκτεινόμενοι μέχρι τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ Σαρασβατῆ καὶ διήγον βίον νομαδικὸν καὶ πατριαρχικόν. Ἡ

Ἄγνης θεὸς τοῦ πυρός.

Ἰνδρᾶς θεὸς τῶν κεραυνῶν.

εἰς βίους ἢ τάξεις διαίσεις ἦτο ἐπὶ ἄγνωστος αὐτοῖς καὶ ἕκαστος οἰκογενειάρχης ἐδύνατο νὰ πλησιάσῃ πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ θυσιῶν καὶ προσευχῶν. Μόνον δὲ αἱ θυσίαι, ἃς οἱ βασιλεῖς προσέφερον ὑπὲρ τῆς φυλῆς των, ἐτελοῦντο ὑπὸ ἱερατικῶν προνομιστῶν καὶ λίαν τιμωμένων ἡγεμονικῶν τάξεων ἢ οἰκογενειῶν. Συνίσταντο δὲ αἱ θυσίαι αὗται ἐκ τινος μεθυστικοῦ χυμοῦ τοῦ δένδρου Σομά, ἐκ ζῶων καὶ ἐξ ἀνθρώπων. Ἐκ τῆς Ριγβέδας, ἥτις εἶνε τὸ ἀρχαιότατον τῶν Βεδῶν μέρος καὶ ἀποτελεῖ συλλογὴν ἱερῶν ἀσμάτων, ἐπιχρεῖται ὁ

λίγον πῶς εἰς τὴν τότε θρησκευτικὴν κατάστασιν τῶν Ἀρίων Ἰνδῶν. Ἐν τῇ Ριγβέδα διεσώθησαν δεήσεις καὶ ὕμνοι, οὓς ἦδον ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις τῶν νεκρῶν. Οἱ ὕμνοι δὲ οὗτοι διετηρήθησαν καὶ μετεδόθησαν διὰ τῆς ἀπὸ στόματος παραδόσεως. Ὁ λαὸς προσέφερε λατρείαν εἰς τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως ὑπὸ τὴν εἰκόνα ἄλλων φυσικῶν πραγμάτων καὶ ἐφαντάζετο τοὺς θεοὺς ἔχοντας ἀνθρωπίνην μορφήν. Οὕτω τὰς μὲν νεφέλας ἐξεδέχετο ἄλλοτε μὲν ὡς δαμάλις ἢ ὄρν ἐχοντα ὕψηλους πύργους, ἄλλοτε δὲ ὡς θεῖας γυναίκας, τὸν δὲ ἀνεμὸν ὡς κύνα καὶ τὸν ἥλιον ἐνόμιζεν ἄλλοτε μὲν ὡς τροχόν, καὶ ἄλλοτε δὲ ὡς τὸν φωτίζοντα θεὸν Σαχίτάρην. Ἄπανα ἡ φύσις ἐθεωρεῖτο γέμουσα πνευμάτων καὶ δαιμόνων ἐνεργῶν, μετ' ὧν ἦσαν ἐν σχέσει αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων, αἱ πίτρες (πατέρες), αἵτινες εἶχον τὴν μακαρίαν αὐτῶν διαμονὴν ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ φωτεινῷ τόπῳ τοῦ οὐρανοῦ παρὰ τῷ θεῷ τοῦ κάτω κόσμου, τοῦ Ἰάμα, (τοῦ Πλούτanos, τοῦ Αἰδωνεύος), ἐξ οὗ καὶ πόλις ὠνομάζετο Ἰαμαδδανή. (α) Ἐν τῷ πορρόφῳ τῆς θεῖλλης καὶ ἐν τῇ ἡδέϊα πνοῇ τοῦ Ζεφύρου ἀνεγνώριζον τὴν δύναμιν τῶν ἀπαστραπτουσῶν ἐκ τοῦ φωτεινοῦ ὀπλισμοῦ καὶ τὸν ἀέρα ἐπὶ ἀρμάτων διελαινουσῶν Μαρουτῶν, ὧν ἄσμα ἦτο ἡ ὠρυγὴ τοῦ ἄδου καὶ ἔργον εἶχον ν' ἀμέλγωσι τὰς Νεφελοδαμάλις καὶ νὰ ἐκθλίβωσι χάριν αὐτῶν τὸ ἥδιστον οἶνομελιν, τῶν θεῶν τὸ νέκταρ.

Ὅμοιοι ἦσαν καὶ οἱ ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων ροιζοῦντες ῥίββοι (Rihbus), αἵτινες διεσφημίζοντο ὡς θαύματα ἐκτελοῦντες ἐν τῇ μεταλλουργίᾳ καὶ ἐπανάγοντες μετὰ τὴν ἐκδορὰν ἐν τῷ βίῳ τὴν κατὰ τὸν δειπνον τῶν θεῶν σφαζομένην καὶ τὰ πάντα ὠριμάζουσαν δάμαλιν. Οἱ ῥίββοι τὸν χειμῶνα, κατὰ τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου, ἐκοιμῶντο δώδεκα ἡμέρας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ ἡλίου καὶ μετὰ τὴν ἐξέγερσιν αὐτῶν διήγον νέον βίον εἰς λειμῶνας καὶ δάση, εἰς ἀγρούς καὶ πηγὰς.

Ἐάν οἱ ῥίββοι δηλώσι τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, πρὸς τὸ ὅποιον συμβάλλεται καὶ ἡ καταγωγὴ αὐτῶν ἐκ τοῦ Σουεδαβάρ τ. ἔ. ἐκ τοῦ Ἀριστοῦ Τοξότου, τότε καὶ οἱ Βρίγοι (Brighus) καὶ οἱ Ἄγγειροι (Angira) ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἡλεκτρισμόν. Ἐκεῖνοι εἶχον κομισεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ὡς τὸν θεὸν Ἄγνην (Ignis) θεωρούμενον πῶς τῆς ἀστραπῆς καὶ παρέχουσιν αὐτὸ νὰ σπινθηροβολῇ ἐνταῦθα ὡς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, ἐφύλαττον ὅμως αὐτὸ καὶ αἱ δαμάλις τοῦ οὐρανοῦ. Μία τῶν δαμάλεων ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν θεῶν διελαινούσα διὰ τῶν χαϊνόντων τοῦ ἀέρος στρωμάτων ἐπὶ τοῦ Γαλαξίου ἤρχετο καὶ εἰς τοὺς τεθνεώτας εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἰάμα. Τοῦτου ἐνεκα συγῆθιζεν ὁ ἀποθνήσκων νὰ λαμβάνῃ διὰ τῆς χειρὸς τὴν οὐρανὸν δαμάλεως ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου του. Δαμάλις ἐκόμιζον τὸν νεκρὸν εἰς τὴν πυρὰν, ἐνθα μέλαινα δάμαλις ἐσφάζετο καὶ ἐν

(α) Ἰδε Γαλανὸν ἐν προόρμῳ τῶν Ἰνδικῶν μεταφράσεων τοῦ 1 σ. 49.

τῷ δέρματι αὐτῆς ἐτωλίσθητο τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ. Τὰς νεφέλας ὡς γυναῖκες ἐκλαμβάνομενας ἐκάλουν Ματάραις (μητέρας) καὶ Δειωραίναις, τ. ἔ. συζύγους τῶν θεῶν. Πλησίον αὐτῶν ἦσαν αἱ Ἀφάρσαι, γυναῖκες αἰωρούμεναι μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ἡλίου, ὑπὸ τὰς ὁποίας κατὰ πάσαν πιθανότητα πρέπει νὰ ἐκλαμβάνωνται οἱ νεφελάδες ἀτμοὶ! Ἐδύναντο δὲ καὶ εἰς ἀγελάδας καὶ ὑδάτια πετρεὶα νὰ μεταβάλλωνται καὶ ἐφύλαττον τὴν καρχήσουσαν τὴν ἀθανάσιαν Ἀμοίταν (ἀμβροσίαν).

Κατὰ τῶν ἀγαθοποιῶν τούτων τῆς φύσεως πνευμάτων, τὰ ὁποία οἱ Ἴνδοι καλοῦσι Σούρας, ἐνήργουν πάντοτε σκοτεινοὶ δαίμονες Ἀσσοῦραι, οἵτινες ἐπηρέαζον καὶ κατέστρεφον τὴν πεμπομένην ὑπ' ἐκείνων εἰς τὴν γῆν εὐλογία καὶ τὰ ἐναντία ἐπραττον. Οὕτως οἱ μὲν πειρῶνται νὰ καταπίωσι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἐξ οὗ συμβαίνουσι καὶ αἱ ἐκλείψεις. Τὴν ἐνέργειαν ταύτην ἀπέδιδον εἰς τὸν Τιτᾶνα Ῥαχοῦν, ὅστις καὶ σήμερον ἐτι προσπαθεῖ νὰ καταπῆρ μάλιστα τὴν σελήνην. Ἐντεῦθεν οἱ Ἴνδοι κατὰ τὴν ἐκλείψιν αὐτῆς ἐν μεγίστῃ εἶνε ἀγωνία καὶ ταραχὴ καὶ ἵνα ἐξλιεώσωσι τὸν τρομερὸν λυμαντήρα τῆς Σελήνης Ῥαχοῦ προσέχονται, λούονται εὐλαβῶς, ζῶσιν ἐν μετανοίᾳ καὶ δίδουσι πολλὰ εἰς τοὺς πένητας (α). Ἄλλοι δὲ ἀποξερταίνουσι τὰς ἐνεργητικὰς πηγὰς, καταστρέφουσι τὴν βλάστησιν καὶ διὰ τῆς θερμότητος πολλὰ δεινὰ προξενοῦσιν. Ἀρχηγὸς τῶν πονηρῶν τούτων πνευμάτων εἶνε ὁ Βρίτας (*Writa*) ἢ Σούχνης (*Sushna*), ὃς κλέψας ἐξ οὐρανοῦ τὰς δαμάλις καὶ τὸν θησαυρὸν τοῦ ἡλίου ἀπέκρουσεν εἰς τὰ σκοτεινὰ αὐτοῦ ἄντρα καὶ ἐφύλαττεν αὐτὰ ἐκεῖ ὡς δράκων Ἀχῆς (*Ahi*). Ὁ Βρίτας οὗτος, οὗ τὸ ὄνομα καὶ ἤδη ἐτι ἀπαντᾷ ἐν τοῖς ἀρπάζουσι τὸ φῶς δαίμοσι ἐμφαίνει ἐνθεν μὲν τὰς ἐκ τῶν σκοτεινῶν νεφελῶν ἀστραπὰς, ἐνθεν δὲ καὶ αὐτὸν τὸν χειμῶνα. Ὅπαδοι τοῦ Βρίτα εἶνε καὶ οἱ Ῥασκάσοι, γίγαντες δυσειδεῖς καὶ πυρρότριχες καὶ ἐκ σαρκὸς ἀνθρωπίνης τρεφόμενοι. Οἱ Ῥασκάσοι ἢ Τιτάνες εἶνε ἄρρηνες καὶ θῆλειες, καθὼς καὶ παρ' Ἑλλήσιν ἐκτὸς τῶν Τιτάνων ἦσαν καὶ αἱ Τιτανίδες. Περὶ τῶν Ῥασκάσων τούτων πολὺς λόγος γίγνεται ἐν τῇ Ῥαμαυάνα, ἧς κυρία ὑπόθεσις εἶνε ὁ χρηστὸς καὶ ἐνάρετος Ῥαμᾶς ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς (β).

(ἔπεται συνέχεια).

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΗΣ.

« Ἐλα νὰ πιοῦμι ἓνα κρασί. »

Ἡ φιλόφρων αὐτὴ καὶ περιποιητικὴ φράσις ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν πολλῶν τῆς ἐργατικῆς τάξεως καθότι ἐν ποτήριον οἴνου ἔχει ἀξίαν λεπτῶν 5. Ἐάν δὲ πῆρ τις δύο ποτήρια καὶ φιλεύσῃ δὲ ἕτερον φίλον του τινὰ θὰ ἐξο-

(α) Δ. Γαλανοῦ πρόδρομ. Ἰνδ. μεταφρ. τόμ. Α' σ. 18^ο σμ. 5, καὶ σελ. 13.

(β) Πλείονα περὶ τούτων ἴδε ἐν σελ. 104 καὶ ἐξῆς τοῦ Α' τόμου τῆς ὑφ' ἡμῶν μεταφραζομένης ἱστορίας Οὐβήρου.

δέουσι λεπτά 15 καθ' ἐκάστην πρὸς ἂ πραγματοποιηθῶσιν καὶ ἕτερα 10 λεπτά διὰ καπνὸν τὸ ἕλκον λεπτά 25 καθ' ἐκάστην ἡμέραν :

δραχ. 7.50 κατὰ μῆνα

» 90:— κατ' ἔτος.

ὅπερ μὲ τὰς κατὰ Κυριακὴν καὶ ἑορτὰς ἐκτάκτους δαπάνας ἀναβαίνει εἰς 100 δρ. τοῦλάχιστον.

Λοιπὸν 100 δρ. κατ' ἔτος,

300 » διὰ πέντε ἔτη,

1000 » διὰ δέκα ἔτη.

Ποσὸν δυνάμενον νὰ προμηθεύσῃ εὐτελεῖ οἰκίαν ἢ νὰ προικίσῃ πτωχὴν κόρην &c.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * Το ἔμποριον τῶν ὠπῶν τὸ ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς διεξαγόμενον ἀνέρχεται κατ' ἔτος εἰς τὸ ποσὸν 180,000,000 δολλάρων.

* * Ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων βιβλιοθηκῶν τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων ἰδρυθεῖσα τὸ 1350 περιέχουσα ἐν ἔτει 1874, 2,000,000 βιβλία καὶ 150,000 χειρόγραφα.

* * Κατ' ἐπίσημον ἔχθεσιν οἱ ἀποβιβαθέντες εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ἰόρκης ἀνθρωποὶ κατὰ τὸ ἔτος 1878 ἀνήλθον εἰς 121,369, ἐξ ὧν 73,347 ἦσαν ξενοὶ οὐδέποτε ἐλθόντες εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

* * Αἱ ἐκ τῶν τελωνείων εἰσπράξεις τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Ἀγγλίας ἀνήλθον τὸ 1878 εἰς 554,688,150 φράγκα.

* * Ἐν ἔτει 1870 ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀκινήτου καὶ κινήτης περιουσίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὑπελογίσθη εἰς 30 δισεκατομμύρια δολλάρια ἐνῶ τὸ 1860 ἦν μόνον 16 δισεκατομμύρια. Μέχρι τοῦ 1875 ἡ αὐξήσις τοῦ πλοῦτου τῆς χώρας ἐκείνης ὑπῆρξε σημαντικὴ ὑπολογίζεται δὲ τὸ ποσὸν σήμερον εἰς 50 δισεκατομμύρια, ἐνῶ τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ἀνέρχεται εἰς 42 τῆς δὲ Γαλλίας εἰς 46 δισεκατομμύρια.

* * Κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς τὸ δημόσιον χρέος ἀνήρχето τὴν 31 Μαρτίου (9) εἰς 2,027,100,265 δολλάρια.

* * Ὑπὲρ τῶν χερῶν καὶ ὄφρα τῶν πλοῦτων ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἰστανδῶνας, παρὰ τοῖς Ζουλοῦ, ὑπεγράφησαν συνεισφοραὶ ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ τοῦ Λονδίνου ἀνελοῦσαι εἰς 4,000 λίρας ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν.

ΕΙΣΟΔΟΙΟΙ

Ἑλληνικὸς Σύλλογος ΕΡΜΗΣ. Σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα, ἔτος α'. Μάρτιος 1879. Ἀριθ. 5'.

— ΠΑΛΤΩΝ. Σύγγραμμα περιοδικὸν, πανδαγωγικὸν ἢ φιλολογικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα. Τόμος Α'. Τεύχος 5'. Μάρτιος 1879.

— ΒΥΡΩΝ. Μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα. Τόμος Α'. φυλλάδιον Α'.

— ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Σύγγραμμα περιοδικὸν ἀπαξ τοῦ μηνὸς ἐκδιδόμενον. Ἔτος Α', τεύχος Α', μὴν Ἀπρίλιος.

— ΒΙΩΝ. Μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα. Ἔτος Β'. Τεύχος Α'.

— ΔΥΚΟΦΩΣ. Δυρικαὶ ποιήσεις ὑπὸ Γ. Κ. Ὑπερίδου. Τιμάται φρ. 2.